

Arrest

nr. 92 073 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal van 16 augustus 2012 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. BOURGEOIS en van attaché S. BOTTU, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Albanese origine, afkomstig uit Fier (Albanië). U beschikt over het Albanees staatsburgerschap. U bent officieel gehuwd met Vladimir Moni. In 1995 trok u samen met uw gezin naar Kreta (Griekenland) omwille van de slechte socio- economische situatie in Albanië. In de periode 1995/2010 zou u op regelmatige basis hebben gewerkt als arbeidster in de bouwsector. Het laatste anderhalf jaar had u geen job meer. Daarnaast kenden uw dochters, X. en E, vaak problemen op school. In november 2011 had uw dochter, E, moeilijkheden doordat ze een relatie had met een oudere man. Deze problemen deden u uiteindelijk besluiten Griekenland te verlaten. Op 24 juli 2012 reisde u samen met uw twee dochters per vliegtuig naar België waar jullie dezelfde dag aankwamen. Op 27 juli 2012 diende u hier een asielaanvraag in. U kan niet terug naar Albanië omwille van de slechte socio- economische situatie in Albanië. U beschikt niet over voldoende financiële middelen zou beschikken om

er in uw levensonderhoud en dat van uw gezin te voorzien. U voegde toe dat u niet naar Albanië wil terug keren omdat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Albanese mentaliteit. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw Albanese identiteitskaart, uitgereikt op 27 april 2009; het paspoort van uzelf en uw dochters, uitgereikt op respectievelijk 19 augustus 2009 en 14 april 2010 te Fier; een kopie van het paspoort van uw echtgenoot, uitgereikt op 19 augustus 2009 te Fier; een attest van gezinssamenstelling, uitgereikt op 1 februari 2012 te Topojë; uw huwelijksakte, uitgereikt op 2 maart 2012 te Topojë; en de geboorteaktes van uw gezin, uitgereikt op respectievelijk 17 juni 2011 en 2 maart 2012 te Topojë.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U heeft dit evenwel niet gedaan. Wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat u geen problemen kende in Albanië, noch met privé personen, noch met de autoriteiten (CGVS, p 5). U verklaarde dat u niet naar Albanië kunt terugkeren omdat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Albanese mentaliteit (CGVS, p. 6).

Bovenstaande betreft een element van louter persoonlijke aard, dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte, aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Daarnaast verwees u naar de slechte socio-economische situatie in Albanië en het feit dat u over onvoldoende financiële middelen beschikt om uzelf en uw gezin te onderhouden (CGVS, p. 3). Dit zijn echter problemen van socio-economische aard, welke evenmin ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze bevestigen de identiteitsgegevens en nationaliteit van u en uw gezinsleden, welke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel op grond van de schending van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus schendt. Door het

feit dat: Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoekster gewezen heeft; Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

1. Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden; Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt; Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt; Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt; Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond; Dat de bestreden beslissing inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoekster;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet: "Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst, religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kon maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..." Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren; Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen; Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn. Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is; Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren; Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn; Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien; Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft: " Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit, het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten." (vrij vertaald) Overwegende dat in casu uit het verhoor zelf van de verzoekster blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om zich de vluchtelingenstatus te laten erkennen; Dat de tegenpartij nochtans meent dat de vrees die door de verzoekster opgeroepen wordt niet van aard is om tot het bestaan te concluderen van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 noch van een werkelijk risico om ernstige schade te lijden zoals die hierboven omschreven wordt; Dat de tegenpartij de situatie die nu in Albanië heerst zeer goed kent; Dat vervolgingen en de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoekster opgeroepen worden, volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie van d.d. 1951 passen; Dat de tegenpartij dus een klaarblijkelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de verzoekster in de inoverwegingname van haar asielaanvraag ; Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asielverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont; Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt: "Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten." (vrij vertaald van R.D.E. nr 95, blz 552 en volgende); Dat er dus aan het verhaal van de verzoekster geloofwaardigheid gehecht dient te worden;

2. Overwegende dat de tegenpartij heeft artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden zowel als van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980; Dat volgende artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, moet de Commissariaat- Generaal een beslissing te nemen binnen 15 dagen; Dat is niet het geval omdat de verzoeker heeft zijn asielaanvraag gedaan op 29/06/2012 en de gewezen beslissing gedateerd is van 17/07/2012; Dat, aan de andere kant, de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming

van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bieden waaronder het recht op een eerlijk proces en de keuze van de raadsman ; Dat de verzoekster heeft geen tijd gehad om de keuze van de raadsman voor te bereiden op haar gehoor voor de Commissariaat-Generaal ; Dat UNHCR in zijn commentaar d.d. 08/07/2011 op het wetsvoorstel van 1 februari 2011 had aangegeven dat de versnelling van de asielprocedure voor aanvrager aankomen van een "veilig land" kan geen afbreuk doen aan de rechten van de verdediging van de aanvrager; Dat de rechten van de verdediging van de verzoekster zijn geschonden in dit geval;"

2.2. Artikel 57/6/1, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van 15 werkdagen. Deze bepaling bevat geen sanctie voor het overschrijden van de termijn, zodat het een vervaltermijn is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat haar asielrelaas een probleem van louter sociaaleconomische aard is.

De bestreden beslissing bevat volgend determinerend motief:

“Wat u persoonlijk betreft dient te worden opgemerkt dat u geen problemen kende in Albanië, noch met privé personen, noch met de autoriteiten (CGVS, p 5). U verklaarde dat u niet naar Albanië kunt terugkeren omdat u zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Albanese mentaliteit (CGVS, p. 6). Bovenstaande betreft een element van louter persoonlijke aard, dat als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte, aannemelijk dat deze problematiek verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Daarnaast verwees u naar de slechte socio-economische situatie in Albanië en het feit dat u over onvoldoende financiële middelen beschikt om uzelf en uw gezin te onderhouden (CGVS, p. 3). Dit zijn echter problemen van socio-economische aard, welke evenmin ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.”

Verzoekster betwist voornoemd determinerend motief niet.

Op basis van verzoekster verklaring is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te besluiten dat niet voldaan is aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat voormeld determinerend motief is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk is of in strijd met de ruime appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Verzoekster geeft in het eerste punt van het middel een theoretische uiteenzetting: op geen enkele wijze verduidelijkt zij in welke mate er geen rekening gehouden werd met “de situatie in feite van verzoekster”. De bestreden beslissing is niet “stereotiep” en wel degelijk toegespitst op verzoeksters eigen problematiek.

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM en van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat de geciteerde termijn een termijn van orde betreft en de wet hierin geen sanctie voorziet. Verzoekster geeft ook niet aan welk belang zij zou gehad hebben bij het eerder ontvangen van de beslissing. Evenmin bestaat er een wettelijke voorziene minimumtermijn om verzoekster uit te nodigen voor een verhoor op het Commissariaat-generaal.

Wat betreft de opgeworpen schending van het recht op een eerlijk proces conform artikel 6 van het EVRM, verwijst de Raad naar de rechtspraak van de Raad van State (ingevolge het arrest van het Europees Hof van de Rechten van de Mens van 5 oktober 2000) dat stelt dat artikel 6 van het EVRM niet kan worden ingeroepen ten aanzien van beslissingen die betrekking hebben op de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied (RvS 2 januari 2001, nr. 91.937; RvS 24 januari 2001, nr. 92.573). Artikel 6 van het EVRM is enkel van toepassing in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM valt (RvS 5 november 2001, nrs. 100.526 en 100.528; RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 12 januari 2005, nr. 139.095).

Artikel 13 van het EVRM bepaalt dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan deze Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

De procedure voor de commissaris-generaal is bovendien geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415).

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC